

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 307/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 53 Er 1230/2008 z 19. januára 2009 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE 145/2009 zo 16. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. januára 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv

podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 53 Er 1230/2008 z 19. januára 2009 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 18 CoE 145/2009 zo 16. októbra 2009.

Z obsahu sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že «P., B. (ďalej len „DZP“) dňa 29. 04. 2005 vydala v zmysle ustanovení zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v príslušnom znení (ďalej len „ZoZP“) Platobný výmer č. 157/2005 (ďalej len „Platobný výmer“), ktorým uložila platiteľovi MUDr. G. S., B. (ďalej len „Povinný“) zaplatiť dlžné poistné a poplatok z omeškania z dlžnej sumy poistného, a to všetko do 8 dní od právoplatnosti Platobného výmeru.

Podľa doložiek právoplatnosti a vykonateľnosti vyznačených na Platobnom výmere Platobný výmer nadobudol právoplatnosť dňa 05. 05. 2005 a vykonateľnosť dňa 16. 05. 2005.

Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 07. 07. 2005 DZP postúpila súbor pohľadávok, ktorých súčasťou bola aj pohľadávka predpísaná Platobným výmerom Povinnému, spolu s príslušenstvom a všetkými právami s nimi spojenými na Sťažovateľa.

Nakoľko sa Sťažovateľ Návrhom na vykonanie exekúcie domáhal vykonania exekúcie proti Povinnému na základe exekučného titulu – Platobného výmeru, súdny exekútor doručil OS BA žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.».

Okresný súd uznesením sp. zn. 53 Er 1230/2008 z 19. januára 2009 vyhovel námietkam povinného proti exekúcii z dôvodu, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný po márnom uplynutí premlčacej doby.

Sťažovateľka podala proti označenému uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd ako odvolací súd tak, že uznesením sp. zn. 18 CoE 145/2009 zo 16. októbra 2009 napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Sťažovateľka považuje prvostupňové rozhodnutie aj rozhodnutie odvolacieho súdu za arbitrárne tvrdiac, že „... predmetné súdy vyslovili právne závery, avšak náležite sa nevysporiadali so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodli na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnili“.

Podľa názoru sťažovateľky tým, že okresný súd, ale najmä krajský súd ako odvolací súd sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevysporiadali so skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením, ktoré predložila a na ktoré poukázala, porušili jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jej vlastnícke právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

K dôvodom porušenia označených práv sťažovateľka uviedla:

«V zmysle ust. § 1 zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v príslušnom znení (ďalej len „ZoZP“), tento zákon upravuje zdravotné poistenie, na základe ktorého sa poskytuje zdravotná starostlivosť, organizáciu zdravotného poistenia, financovanie zdravotného poistenia, zriadenie Všeobecnej zdravotnej poisťovne a zriaďovanie rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní. V zmysle ust. § 59 ZoZP, pohľadávky podľa tohto zákona sú dlžné poistné, prirážka k poistnému, poplatok z omeškania, pokuta a poplatok za nesplnenie oznamovacej povinnosti predpísané platobným výmerom príslušnej poisťovne. V zmysle ust. § 59 ods. 3 - 5 ZoZP, výkon rozhodnutia na pohľadávky uvedené v odseku 1 ZoZP sa vykonáva na základe právoplatného rozhodnutia (teda právoplatného Platobného výmeru) exekučným príkazom poisťovne. Pre výkon rozhodnutia na pohľadávky uvedené v odseku 1 ZoZP sa použijú

primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Pohľadávky uvedené v odseku 1 ZoZP vymáha príslušná poisťovňa. V zmysle ust. § 251 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“), ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Dovoľujeme si poukázať na skutočnosť, že platobný výmer vo veciach zdravotného poistenia predstavuje exekučný titul v zmysle ust. § 41 ods. 2 písm. g) Exekučného poriadku (v znení platnom k vzniku platobného výmeru), keďže podľa Exekučného poriadku možno vykonať exekúciu aj na podklade iných vykonateľných rozhodnutí, schválených zmierov, platobných výmerov, výkazov nedoplatkov a dohôd, ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon.

Sťažovateľ už v konaní pred prvostupňovým súdom (Vyjadrenie Oprávneného k Námietkam zo dňa 19. 12. 2008) poukazoval na dva odlišné inštitúty vymáhania pohľadávok veriteľa - zdravotnej poisťovne, a tomu zodpovedajúcej povinnosti dlžníka splniť si povinnosť určenú právoplatným a vykonateľným správnym rozhodnutím - a to v prípade nedobrovoľného plnenia núteným výkonom predmetného rozhodnutia. V rámci právneho poriadku okrem civilného núteného výkonu rozhodnutia existujú aj iné systémy výkonu rozhodnutí, napr. administratívna exekúcia v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. Správny poriadok v znení neskorších predpisov, ako aj daňová exekúcia v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, v ktorých správne orgány realizujú tzv. inú právnú (nie tzv. súdnu) ochranu. Jedným z takýchto systémov je aj nútený výkon rozhodnutia exekučným príkazom poisťovne v zmysle ZoZP, pričom podľa ZoZP sa toto právo (ktoré prináleží výlučne poisťovni, keďže ide o exekučný príkaz poisťovne) premlčí v trojročnej premlčacej lehote v zmysle ZoZP.»

Podľa tvrdenia sťažovateľky „v rámci núteného výkonu právoplatných rozhodnutí tak bola DZP oprávnená zvoliť si spôsob výkonu predmetnej exekúcie voči Povinnému ako dlžníkovi, a to buď vyššie uvedeným spôsobom podľa ZoZP, alebo v zmysle príslušných ustanovení Exekučného poriadku. Ustanovenia ZoZP týkajúce sa premlčania práva

vymáhať poisťné sa vzťahovali výlučne na vymáhanie poisťného a s ním súvisiacich nárokov DZP ako oprávneným subjektom - zdravotnou poisťovňou - uplatňovať si plnenie Povinného na základe exekučného príkazu poisťovne v zmysle ust. § 59 ods. 3 ZoZP.“.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uvádza:

„Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 07. 07. 2005 DZP postúpila súbor pohľadávok, ktorých súčasťou bola aj pohľadávka voči Povinnému, spolu s príslušenstvom a všetkými právami s nimi spojenými na Oprávneného. Sťažovateľ však inicioval exekučné konanie voči Povinnému v zmysle Exekučného poriadku, pričom Exekučný poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení nespája uplatnenie už priznaného (právoplatného a vykonateľného) nároku Oprávneného v exekučnom konaní s plynutím premlčacej lehoty.

Keďže Sťažovateľ vymáha peňažnú pohľadávku voči Povinnému v zmysle civilného systému výkonu rozhodnutia - Exekučného poriadku, nevzťahuje sa na vymáhanie pohľadávky ako exekučného titulu trojročná premlčacia lehota na vymáhanie Platobného výmeru exekučným príkazom poisťovne odo dňa jeho právoplatnosti.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE/145/2009-60 zo dňa 16. 10. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 53 Er/1230/2008-48 zo dňa 19. 01. 2009 došlo k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa v zmysle ustanovenia článku 20 ods. 1 Ústavy SR, článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 1 ods. 1 Prvého dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru o ľudských právach, a zároveň k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 CoE/145/2009-60 zo dňa 16. 10. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 53 Er/1230/2008-48 zo dňa 19. 01. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľa. Krajský súd v Bratislave a Okresný súd

Bratislava II sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že uznesením krajského súdu sp. zn. 18 CoE 145/2009 zo 16. októbra 2009 v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 53 Er 1230/2008 z 19. januára 2009 došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh zistil toto:

Sťažovateľka si v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. V. K., Exekútorský úrad, N. (ďalej len „súdny exekútor“), uplatnila nárok na vymoženie pohľadávky voči MUDr. G. S., B. (ďalej len „povinná“), v sume 258,65 € s príslušenstvom, nadobudnutej jej postúpením na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo 7. júla 2005 uzavretej so zdravotnou poisťovňou P., B. (ďalej len „zdravotná poisťovňa“). Exekučným titulom v danom prípade bol platobný výmer č. 157/2005 z 29. apríla 2005 na zaplatenie dlžného poistného a poplatku z omeškania z dlžnej sumy poistného (ďalej len „platobný výmer“) vydaný zdravotnou poisťovňou podľa zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriadení rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotnom poistení“).

Proti predmetnej exekúcii podala povinná námietky. Ich obsahom bolo vznesenie námietky premlčania proti právu vymáhať poistné plnenie z exekučného titulu, pretože návrh na vykonanie exekúcie bol sťažovateľkou ako oprávneným podaný až po uplynutí trojročnej premlčacej doby v zmysle § 21 ods. 3 zákona o zdravotnom poistení.

Okresný súd uznesením sp. zn. 53 Er 1230/2008 z 19. januára 2009 námietkam povinnej vyhovel. Svoj právny záver oprel o ustanovenie § 21 ods. 3 a 4 zákona o zdravotnom poistení účinného ku dňu vydania exekučného titulu, podľa ktorého právo vymáhať poistné sa premlčí za tri roky odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto poistné predpísalo. V okolnostiach prípadu exekučný titul nadobudol právoplatnosť 5. mája 2005. Návrh na vykonanie exekúcie bol podaný súdnemu exekútorovi až 17. júla 2008, teda po márnom uplynutí zákonnej trojročnej premlčacej doby. Podľa názoru okresného súdu *„zmena v subjekte oprávneného z pohľadávky nemá vplyv na plynutie premlčacej doby. Zmluvou o postúpení pohľadávky (právo na poistné plnenie) došlo k zmene subjektu oprávneného z pohľadávky, nie k zmene obsahu pohľadávky. Z uvedeného vyplýva, že právo vymáhať poistné sa premlčí za tri roky odo dňa*

vydania exekučného titulu, ktorým sa toto poistné predpísalo bez ohľadu na to, či oprávneným z pohľadávky je zdravotná poisťovňa alebo spoločnosť Z., s. r. o. (§ 111 Občianskeho zákonníka).“.

Na základe odvolania sťažovateľky odvolací krajský súd uznesením sp. zn. 18 CoE 145/2009 zo 16. októbra 2009 uznesenie okresného súdu z 19. januára ako vecne správne potvrdil.

Z vyžiadanej informácie zo spisu okresného súdu v uvedenej právnej veci ústavný súd zistil, že následne okresný súd uznesením z 8. apríla 2010 exekúciu vedenú na návrh sťažovateľky proti povinnej zastavil (§ 50 ods. 5 Exekučného poriadku). Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13. mája 2010.

1. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojich práv uznesením okresného súdu sp. zn. 53 Er 1230/2008 z 19. januára 2009, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to vyplýva z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľky mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. Odlišná je situácia, pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorá sa týka konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 18 CoE 145/2009 a jeho uznesenia zo 16. októbra 2009.

Podstatou argumentácie sťažovateľky uplatnenej v odvolaní, ako aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu bolo tvrdenie, že ustanovenia zákona o zdravotnom poistení týkajúce sa premlčania práva vymáhať poistné plnenie sa vzťahujú iba na zdravotnú poisťovňu. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo 7. júla 2005 zdravotná poisťovňa postúpila

súbor pohľadávok na sťažovateľku, ktorá nie je zdravotnou poisťovňou, preto sťažovateľka nie je premlčacou dobou podľa § 21 zákona o zdravotnom poistení viazaná.

Pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal k sťažnosti pripojené uznesenie krajského súdu sp. zn. 18 CoE 145/2009 zo 16. októbra 2009, v ktorého odôvodnení sa okrem iného uvádza:

„Z rozhodnutia P. DZP, v konkurze, Platobného výmeru č. 157/2005 dňa 29. 04. 2005 vyplýva, že nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 05. 2005 a vykonateľnosť dňa 16. 05. 2005.

Z návrhu na vykonanie exekúcie vyplýva, že tento bol exekútorovi doručený dňa 17. 07. 2008.

Podľa § 21 ods. 3, ods. 4 ZoZP, účinnom ku dňu vydania exekučného titulu, právo vymáhať poistné sa premlčí za tri roky odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto poistné predpísalo. Pre právo vymáhať prirážku k poistnému, poplatok z omeškania, pokuty a poplatok za nesplnenie oznamovacej povinnosti platia obdobne ustanovenia odsekov 1 až 3.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne súd prvého stupňa vyhodnotil právny stav veci keď dospel k záveru, že námietka premlčania vznesená povinným v námietkach proti exekúcii, je dôvodná. Z tohto ustanovenia zákona nie len, že vyplýva správny záver prvostupňového súdu, že trojročná premlčacia doba sa viaže na právo vymáhať poistné a nie na subjekt, ktorý disponuje uvedeným právom, že zmena v subjekte oprávneného z pohľadávky nemá vplyv na plynutie premlčacej doby a teda, že právo vymáhať poistné sa premlčí za tri roky odo dňa vydania exekučného titulu, ktorým sa toto poistné predpísalo bez ohľadu na to, či oprávneným z pohľadávky je zdravotná poisťovňa alebo iný subjekt.“

K námietke sťažovateľky, že ustanovenia zákona o zdravotnom poistení týkajúce sa premlčania práva vymáhať poistné sa vzťahujú výlučne na vymáhanie poistného a s ním súvisiacich nárokov zdravotnou poisťovňou na základe jej exekučného príkazu podľa § 59 ods. 3 zákona o zdravotnej poisťovni, krajský súd v odôvodnení uviedol:

„Rovnako je nutné podotknúť, že je nerozhodné pre ktorú cestu núteného výkonu sa oprávnený rozhodne. Pri oboch týchto spôsoboch, či administratívnej, alebo súdnej

exekúcii, je určenie trojročnej premlčacej doby rozhodujúce, ide o hmotnoprávnu lehotu, pri ktorej nedodržaní sa stráca nárok na nútený výkon ako taký. V prípade súdnej exekúcie ide o prípad straty účinnosti exekučného titulu.“

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, t. j. ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Aplikujúc východiská svojej konštantnej judikatúry na napadnuté uznesenie krajského súdu ústavný súd konštatoval, že je dostatočne odôvodnené, nevykazuje znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti a je ústavne akceptovateľné. Odôvodnenie obsahuje aj zhodnotenie kardinálnej právnej otázky, ktorá podľa názoru ústavného súdu bola dostatočne posúdená, keďže krajský súd správne posúdil otázku premlčania práva vymáhať poistné

obsiahnutú v § 21 ods. 3 zákona o zdravotnom poistení (účinného ku dňu vydania exekučného titulu), keď trojročnú premlčaciu dobu viazal na právo vymáhať poistné, nie na subjekt, ktorý disponuje uvedeným právom, t. j. že ide o vecné premlčanie práva (vymáhať poistné). Z ustanovení zákona o zdravotnom poistení nemožno vyvodit', že pohľadávku na poistnom a nárokoch s ním súvisiacich nemožno postúpiť novému veriteľovi, ktorým môže byť aj iný subjekt ako zdravotná poisťovňa. Skutočnosť, že zdravotná poisťovňa svoju pohľadávku voči dlžníkovi (dlžné poistné) postúpila tretiemu subjektu – sťažovateľke (zmena veriteľa), nemá vplyv na obsah pohľadávky ani na plynutie trojročnej premlčacej doby.

Podľa stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) „rozhodnutie príslušnej zdravotnej poisťovne, ktorým sa vymáha poistné podľa ustanovenia § 21 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov, možno súdnym výkonom rozhodnutia (exekúciou) vykonať aj po uplynutí troch rokov od uplynutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa toto poistné predpísalo... Z tohto ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že tieto nároky sa neprekludujú, ale premlčujú. K ich premlčaniu možno v súdnom výkone rozhodnutia (exekúcii) prihliadnuť len vtedy, ak to dlžník namietne a len v rozsahu uplatnenej námietky... Na uvedenom závere nič nemení ani to, že rozhodnutie o predpísanom poistnom sa vydáva v správnom konaní“ (Stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. októbra 2001 sp. zn. Cpj 19/01). Aj keď krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia priamo nevyslovil, že pri prezentácii prijatých záverov sa riadil uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu, z obsahu odôvodnenia namietaného rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že tento názor najvyššieho súdu si osvojil.

Vychádzajúc z uvedeného je preto z ústavného hľadiska akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak povinný vzniesol námietku premlčania proti právu vymáhať poistné plnenie z exekučného titulu v exekúcii, návrh na vykonanie ktorej sťažovateľka (ako nový veriteľ) podala nesporne po uplynutí trojročnej premlčacej doby podľa § 21 ods. 3

zákona o zdravotnom poistení, jeho námietky proti exekúcii krajský súd považoval za dôvodné a potvrdil ich vyhoveniu prvostupňovým súdom.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo účastníka konania na rozhodnutie v súlade s jeho právnym názorom, resp. jeho právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08). V nadväznosti na to ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie zásad spravodlivého procesu označeným uznesením krajského súdu, totožný záver prijal aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a to vychádzajúc z toho, že absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré nepochybne patrí aj základné právo garantujúce ochranu majetku (obdobne napr. III. ÚS 27/08).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2010